

Kapitola první

U Petra Flosnicka byste rozhodně nečekali, že se po něm jen tak slehne zem. Nevím proč, ale vždycky jsem si myslela, že kluci jako on mají život rádi. Jasně, všechno šlo mimo ně, ale to proto, že byli něčím, no, ať už čímkoli, posedlí. Jedni se zbláznili do počítačů, jiní zase do všelijakých mechanismů, motorů a elektroniky. Petrovi Flosnickovi učarovaly hvězdy, jako tomu chlapečkovi v dětské říkance. Pozoroval je, studoval, a dokonce o nich vypracovával vědecké projekty – projekty, které získávaly různá ocenění. Také o nich psal ve školních novinách, v rubrice amatérského hvězdářství, která se objevovala ve třech různých místních denících, a v rubrice pozorovatelů hvězd jednoho dětského časopisu. Kdykoli jsem ho ve škole zahlédla, byl buď zahloubaný do nějaké knihy a studoval původ, dráhu nebo pravděpodobný životní cyklus dalšího nebeského tělesa, nebo si pročítal jeden z těch vědeckých časopisů, které vás před ostatními pasují na nudného patrona. Vídala jsem ho taky za městem, jak si to šine po cestičce v parku nebo jak se potuluje u jezera, a mluví do kapsního diktafonu. Říkala jsem si, že je nákej divnej. Taky mi připadalo, že se v tom vyžívá – zřejmě zůstane podivínem do konce života.

O tom, že Peter zmizel, jsem se dozvěděla takhle:

Právě jsem se vyploužila z postele, což zrovna není, jak bych asi měla dodat, má nejoblíbenější činnost. U schodů jsem ucítila vůni čerstvě uvařené kávy, slaniny a topinek. Zajímalo mě hlavně kafe. Bez ranní dávky kofeinu jsem nepoužitelná. Když jsem vešla do kuchyně, seděla u stolu Phoebe – moje mladší sestra – a ládovala se topinkou. Spláchla ji zbytkem pomerančové šťávy, vyskočila a vlepila Levesqueovi, který stál u sporáku a opékal slaninu, pusu na tvář.

Pár slov o Levesqueovi. Celým jménem Louis Levesque. Máma nás stále nabádá, ať mu říkáme tati, a Phoebe ji ochotně poslouchá. Mojí malé sestřičce totiž stačí jen říct, co po ní chcete, a ona vám mileráda vyhoví. Ještě že mě Levesque nechává na pokoji. Dovolil mi říkat mu Louisi. Někdy ho tak oslovuji, ale v duchu o něm stejně pořád přemýšlím tak, jak o něm psali u nás doma v novinách: jen jako o Levesqueovi. Mámu si vzal před rokem. Před dvěma měsíci ho přeložili do East Hastings, a tak jsme tady. Někteří z nás – no, spíš jen já – nejsou z jeho postupu příliš nadšení. Phoebe to tu miluje a máma taky. Má starší sestra Brynn se po střední škole stěhování vyhnula. Zůstala v Montrealu a navštěvuje tam kurz pomaturitního studia.

Levesque se díval, jak Phoebe vybíhá ze dveří a uhání na volejbalový trénink. Pobaveně se usmíval, což bylo pod jeho rozježeným knírem sotva vidět, a jeho velký hranatý obličej získal měkký výraz. Chvilku vypadal jako obyčejný táta na začátku obyčejného všedního dne, a ne jako polda ve službě a muž zákona s těma nejrychlejšíma a nejbystřejšíma očima ve městě. Hni sebou, kámo, vím, co jseš zač, a viděl jsem, cos proved. Když se za Phoebe zabouchly dveře, Levesque obrátil svou pozornost na mě.

„Dáš si šťávu?“ zeptal se. Jeho hlas zněl vcelku příjemně, ale provrtával mě zkoumavým pohledem. Vždycky budil dojem, že po něčem pátrá. Ještě jsem si na to nezvykla. Ten pohled ve mně pokaždé vyvolával pocit viny, i když jsem se nedopustila ničeho špatného.

„Jenom kafe, díky,“ odpověděla jsem. Předběhla jsem ho a chňapla po konvici, která stála na ohřívací podložce.

„Vajíčka?“ zeptal se znovu.

„Ne, díky.“

„Slaninu? Topinku?“

„Ne, díky,“ opakovala jsem.

„Měla by ses nad sebou zamyslet. Víš, co se říká: snídaně je nejdůležitější jídlo dne.“

Nakapala jsem si do kávy trochu mléka a hlavou se mi rojila spousta věcí, co mu na to říct. Jako první mě napadlo: Hele, Sherlocku, už jsi mě někdy za celej ten rok, co mě znáš, viděl jíst něco, co by aspoň vzdáleně připomínalo snídani? Ale Levesque si uměl stát na svém vytrvale jako pit bull. Kdybych se ho snažila přechytračit, mohli bychom tam stát celé dopoledne. Nikdy by to nevzdal. A já jsem nerada začínala den – kromě snídaně – hádkou.

Stála jsem u dřezu, popíjela kávu a dívala se z okna, připravovaná rychle se vytratit, kdyby se rozhodl na mě dotírat otázkami. K tomu našťestí nedošlo – nebyl čas, protože zazvonil telefon. Levesque mi podal vidličku a požádal mě: „Mrkni mi na to, jo?“ Pak jenom v ponožkách odhupkal z kuchyně k telefonu.

Píchla jsem do prskající slaniny. Nikdy bych to nebyla Levesqueovi přiznala, ale voněla fakticky báječně. Uvažovala jsem, jestli by si všiml, kdybych jeden kousek z pánve vytáhla. Pravděpodobně ano, usoudila jsem. Ten chlápek byl konec konců detektiv. Ale stejně se mi sbíhaly sliny a ať jsem se snažila sebevíc, nemohla jsem se zbavit myšlenky, jak by to skvěle chutnalo, kdybych se zakousla do plátku křupavé slaniny.

„Mluvili jste s jeho matkou?“ ptal se Levesque do telefonu. „Napadlo ji něco?“ Přimhouřil oči a zkřivil ústa, takže jeho tvář dostala soustředěný výraz, který jsem tak důvěrně znala. Byl to jeho policajtský výraz. Ať už byl na druhém konci kdokoli, byl to služební hovor. „Dobře,“ řekl. „Dobře, hned jsem tam.“

Zavěsil a zmizel z kuchyně. Za chvíli byl zpátky, přes ruku měl přehozené sako a nesl si boty.

„Znáš nějakýho Flosnicka?“ zeptal se, když si zavazoval tačnicku.

„Petra Flosnicka?“ Teď to zní, za daných okolností, hrozně, ale vzpomínám si, že jsem si pomyslela, co mohl takový otrava na n-tou, jako je Peter Flosnick, asi provést, že se o něj zajímá policie? „Znám. Proč?“

„Pohřešuje se.“

„Pohřešuje se?“

„Jeho matka ho neviděla od neděle večer.“

Teď bylo úterý ráno.

„Zřejmě včera ani nebyl ve škole. Netušíš, kde by mohl být?“

„Já?“ To si snad dělal legraci. Dobrá, přiznávám, že jsem do zdejšího kolektivu nezapadla tak dobře jako moje mladší sestřička. Phoebe se přihlásila do plaveckého a volejbalového družstva, po jedné diskusi se stala hvězdou mládežnického diskusního klubu, zvolili ji pomocnou redaktorkou školní ročenky a pokladníkem studentské rady a poprvé v životě měla kolem sebe mraky kamarádů. Já jsem se, na rozdíl od ní, v novém prostředí orientovala poněkud déle. Ale to ještě neznamená, že jsem byla tak zoufalá, abych se pověsila na Petra Flosnicka. Mí kamarádi byli prostě v Montrealu, a ne tady.

„Připustila jsem, že ho znám,“ řekla jsem Levesqueovi. „To ale neznamená, že o něm něco vím.“

Levesqueovi zacukal knír, jistá známka toho, že se někde pod ním usmívá. „Není tvůj typ?“ zeptal se. Když se nedočkal odpovědi, řekl: „Práce u policie spočívá převážně v kladení otázek. Někdy máme štěstí a dostaneme pár odpovědí, které nám pomůžou.“ Postavil se a vklouzl do saka.

„Co tvoje snídáně?“ zeptala jsem se.

„Nemám čas.“

Vypnula jsem pod pánví oheň, vytáhla z ní plátky slaniny

a položila je na kousek papírové utěrky, aby okapaly. Vchodové dveře se s cvaknutím zavřely. Pohlédla jsem na slaninu a usrkla kávu. Pak jsem se pustila do slaniny. Házela jsem do sebe jeden plátek za druhým.

Za půl hodiny jsem se v myšlenkách zaobírala tím, na co jsem v uplynulých šesti týdnech myslela každé všední ráno. Cítila jsem se pokaždé stejně a přála si to samé.

Pohledte na mě, stojím tváří v tvář nepříteli a myslím si: Tak už mě zastřel a vysvoboď mě z toho utrpení. Ale to se už samozřejmě stalo. Jako by mě už zastřelili. Nebo přejeli, utopili, shodili ze skály či vypálili z děla. Vždyť jsem bydlela v East Hastings, v té laciné díře, ze které nekoukalo nic než šílená nuda. To bylo taky všechno, co jsem přestěhováním získala: zemřela jsem a ocitla jsem se v zapadákově jménem Peklo. Byla jsem navěky odsouzená k tomu, abych každické ráno šlapala po stejné cestě a skončila právě tam, kde jsem teď byla a tupě zírala na nepřítele. Zírala jsem na něj bez jediného mrknutí a zároveň cítila, jak mě celou pohlcuje. Nebylo před ním úniku.

Teď se zase dívám dolů na svoje nohy. Prohlížím si tenisky a přeju si, aby se proměnily v červené pantofle. Přeju si věřit na kouzla, pohádky a dobré čarodějky, aby stačilo jen srazit podpatky a přemístit se zpátky domů, do mé vlastní verze Kansasu, kterou je pro mě Montreal. No dobře, Montreal už prakticky vzato není mým domovem, ale stejně jsem se v něm cítila mnohem víc doma, než se kdy budu cítit v East Hastings.

Zvedám hlavu a přeju si spatřit velký kříž, který se tyčí na vrcholku Královské hory uprostřed Montrealu. Vidávala jsem ho, když jsem stála před svou bývalou školou.

Zvedám hlavu a ve skutečnosti vidím budovu místní střední školy, postavenou v duchu šedesátých let minulého století, kdy se dodržoval poměr cihel vůči oknům tisíc ku jedné. Připomínala mi bunkr. Byla navržena tak, aby nic nerozptylovalo pozornost žáků a aby se ušetřilo za čištění oken, nemluvě o jejich opravách.

Den co den se do ní a zase zpátky plouží dvanáct set dětí. Děti, které nemají ani potuchy, o co všechno přicházejí. Trčí tu ve shlu-ku pár teček na mapě, které označují hrstku městeček, o kterých nikdo v Torontu, Montrealu nebo Vancouveru v životě neslyšel, a pokud náhodou slyšel, tak stejně neví, kde je hledat. „Kde to přesně je?“ ptali se mě kamarádi, když jsem jim oznámila, kam odjíždím. Je to právě tady, moji milí kamarádi. Je to tohle za-ostalé městečko, kde všichni mluví stejným jazykem. Francouzsky se tady nemluví. Nenajdete tu ulici St. Denis, náměstí d'Armes, Carré St-Louis, nádraží Gare Centrale, bulvár René-Levesque, ani horu, na jejíž vrcholek můžete vylézt a otevře se vám výhled na záplavu blikajících světél. Není tu řeka Svatého Vavřince, ani dálnice a ani školní lyžařské zájezdy na Mont Tremblant.

A – už jsem se o tom zmínila? – není odsud úniku. Ne v dohledné době. Alespoň jsem na žádný nepřišla. Tak do toho, dej pěkně jednu nohu před druhou a zase znovu, opakuj to tak dlouho, jak jen bude třeba, dokud nevyjdeš po schodech nahoru, a – heleme se! – koukněte na ten páreček, co sedí tamhle na zdi. Jak roztomilé! Přesně to, co každý touží ráno spatřit ze všeho nejdřív – Lisu Arsenaultovou a Matta Walkera, jak si dávají francouzáka. Na škole jsou vyhlášenou dvojkou, ale očividně nevědí, co se sluší a co ne.

Zazvonilo. V tu ránu to vypadalo, jako by někdo zapnul elektromagnet, až na to, že místo kovových předmětů byli ke vchodu do školy neúprosně přitahováni školáci. Další den v pekle.

Ten den jsem si poprvé od chvíle, kdy jsem vstoupila na půdu zdejší střední školy, jasně uvědomovala Petra Flosnicka. Bylo to zvláštní, protože prvních skoro celých šest týdnů se mi podařilo přečkat, aniž bych mu věnovala jedinou myšlenku. Když paní učitelka Michaudová přečetla ve třídě jeho jméno, rozhlédla jsem se. Ale ve všech tvářích se zračila jen naprostá netečnost. Jako by nikoho nezajímalo, jestli tam Peter je a řekne „Tady,“ nebo jestli

bude po jeho jméně následovat ticho značící jeho nepřítomnost. I paní učitelka Michaudová se odmlčela jen na krátký okamžik, aby se utvrdila pohledem na jeho prázdnou židli. Jestli byl ve třídě někdo, kdo si říkal: týjo, to bych rád věděl, kde ten Peter dneska vězí, tak to rozhodně nedal najevo. V celém East Hastings byli pravděpodobně všeho všudy dva lidé, které zajímalo, co s Petrem je – jeho matka, která zavolala na policii, a Levesque, který policii vedl, a proto byl odpovědný ze jeho nalezení. Chudák Peter!

Tak poslouchej. Nebuď takový pokrytec, nakazovala jsem si přísně. Jestli jsem až do dneška na Petra Flosnicka vůbec kdy pomyslela, pak jenom proto, abych si řekla, jaký to je podivín. Nemůžeš mít přece o nějakém klukovi tak nízké mínění a pak se tvářit povýšeně, když zjistíš, že sis zřejmě jako jediná všimla, že se mu něco stalo. Že se s ním možná něco stalo, opravila jsem se. Protože kdo ví? Co když třeba ukradl auto a někam si vyjel? Co když utekl z domu nebo někoho podplatil, aby mu prodal pivo nebo něco tvrdšího, a pak se v opilosti někde skácel a ztratil vědomí a teď se třeba probouzí z opice s šílenou bolestí hlavy?

Zapomeň na Petra Flosnicka, nařídila jsem si.

Ten večer, když šly máma s Phoebe spát, jsem zůstala vzhůru a předstírala, že si čtu. Ve skutečnosti jsem však čekala. Už byla skoro půlnoc, když jsem zaslechla, jak k domu přijíždí auto a potom kroky na šterkové cestě před domovními dveřmi. Jakmile zacinkaly klíče, které Levesque odhodil na stolek v předsíni, vyskočila jsem z postele. Sešla jsem po špičkách se schodů a slyšela, jak se otevřely a zase zavřely dveře u ledničky. Když jsem vešla do kuchyně, Levesque si zrovna naléval sklenici mléka. Výrazné černé obočí se mu vyklenulo, jak přelétl pohledem ode mě k hodinám na sporáku a zase zpátky.

„Se učíš do noci?“ zeptal se. Nevěděla jsem, jestli to myslí vážně, nebo jestli ten znepokojivě pobavený výraz znamená, že si myslí, že jsem si tak dlouho lakovala nehty nebo pročítala něja-

ký pubertácký časopis nebo něco stejně povrchního. Nikdy jsem nevěděla, na čem s ním jsem. Někdy mě to dohánělo k šilenství.

„Zejtra píšeme z dějáku,“ oznámila jsem mu.

Kývl a nalil do sebe půl sklenice mléka. Bylo vidět, že mi sám od sebe nic neřekne. Nevím, co mě předtím přimělo myslet si opak. Jestli jsem se chtěla něco dozvědět, musela jsem se zeptat.

„Tak co,“ začala jsem a snažila se o nenucený tón, „našli jste ho?“

„Koho jestli jsme našli?“

„Petra Flosnicka.“

Dopil zbytek mléka ze sklenice.

„Víš přece, že doma nemluvíme o policejních záležitostech.“

Nemusela jsem být členkou spolku policistů a detektivů, abych pochopila, co tím chce říct.

„Kde teda byl?“

Levesque se na mě chvíli upřeně díval očima černýma jako uhel. Pak z něj vypadlo: „V parku, u MacAdamovy vyhlídky.“

MacAdamova vyhlídka je útes. A to útes tak vysoký, až na vás jdou závratě. Nějaký chlápek jménem Jock MacAdam byl asi první člověk, který se na něj vyšplhal a kochal se výhledem na to, čemu se tady dnes říká oblastní park. Vyhlídku tvoří masivní skála, obrovský holý kus kanadského štítu, který ční nad lesem borovic, smrků a bříz jako hlava plešatého starce. To, že Petra našli právě tady, má jistou logiku. Kluk, který tak miloval hvězdy, se vydal pryč od městského osvětlení, do parku, odkud měl opravdu jasný výhled na noční oblohu.

„Vsadím se, že tam pozoroval hvězdy,“ zkusila jsem hádat.

Levesque zavrtěl hlavou. „Byl dole pod Vyhlídkou, ne nahoře.“

Nedávalo to smysl. „Co tam dělal?“

Tím jsem si od Levesquea vysloužila další dlouhý pohled. „Bohužel už nedýchal.“